

(dokončení z předchozí strany)

Papež Benedikt XVI. poprvé v ČR

Reportáž z této opravdu výjimečné události přineseme v příštím čísle, ale teď jen stručně k programu, který zde Jeho Svatost absolvovala.

Papež, římský biskup a nástupce svatého Petra, je nejen hlavou státu Vatikán v centru Říma, ale také náměstek Kristův a pastýř celé církve. Současným, již 265. papežem, je Benedikt XVI., občanským jménem Joseph Ratzinger. Zvolen byl dne 19. dubna 2005.

Předchůdcem Benedikta XVI. byl v letech 1978 až 2005 Jan Pavel II., vl. jménem Karol Wojtyła, který během svého pontifikátu navštívil třikrát i naši zemi.

Sobota 26. září

Svatý otec přiletěl dopoledne na ruzyňské letiště, kde proběhl uvítací ceremoniál. Papež poté v Praze navštívil kostel Panny Marie Vítězné – Pražského Jezulátka, na Pražském hradě se setkal s prezidentem Václavem Klausem a dalšími politiky a večer předsedal v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha slavnostním nešporám s kněžími a řeholníky. (Náš duchovní správce P. František Mráz byl zde též přítomen.)

Neděle 27. září

Dopoledne čekala papeže mše svatá v Brně, odpoledne se v Praze setkal se zástupci Ekumenické rady církví a s akademickou obcí. (Čestnou vstupenku získal náš spolčácký aktivista a borec Jenda Lukeš.)

Pondělí 28. září

Dopoledne přicestoval Svatý otec do Staré Boleslavi, navštívil zde baziliku sv. Václava, u příležitosti Národní svatováclavské pouti sloužil mši svatou a setkal se s mládeží. (Je krásné, že i z našich farností na tuto slavnostní chvíli přicestovaly zástupy věrných, tak to má být.)

Vavřineček vydává spolčo z Jilemnicka v omezeném počtu výtisků pro vlastní potřebu. Více se o naší činnosti dozvíte na adrese <http://spolco.jilemnicko.cz>, kde jsou také k nalezení aktuality. Tento časopis je volně šiřitelný, pouze nás prosím o jeho případném kopírování informujte. -red-

SPOLČO

- *společenství mládeže z Jilemnicka*

Drahé čtenářky a draží čtenáři našeho vavřinečkovského občasníku.

Máme tu říjen, a tak už i ti poslední studentíci museli chtít nechtít zpátky do školních lavic, knihoven a studoven. Nicméně o tom, jak pestře dokázali využít onen krásný čas prázdnin, se dozvíte i z tohoto čísla. Celá naše drahá vlast se také poctivě připravovala na návštěvu hlavy katolické církve. Současný papež Benedikt XVI., často zvaný prostě a jednoduše „Bé-šestnáctka“, pobýval na našem území ve dnech 26. – 28. 9. 2009. Kéž by toto setkání a i všechny prázdninové akce byly pro nás posilou do dalších všedních dnů. „+“

-red-

Pohřeb Toničky Hofmanové

Vděčnost a naděje. Tato dvě slova jsou charakteristická pro pohřeb nám všem dobře známé Toničky Hofmanové. Do kostela sv. Vavřince v Jilemnici mířili v pátek 26. června již před půl jednou lidé, kteří se s touto obdivuhodnou ženou chtěli rozloučit. Samotný obřad začal v jednu hodinu, kdy už byl kostel zcela zaplněn několika stovkami lidí, mezi nimiž nechyběli v hojné míře zastoupeni kněží, ale i dva hradečtí biskupové – otec biskup Josef Kajnek a otec arcibiskup Karel Otčenášek. Právě druhý jmenovaný na začátku mše přivítal přítomné a podělil se o několik zážitků s Toničkou. Druhý z biskupů, Josef, svoje kázání v podstatě sestavil z myšlenek Toničky, a přiblížil tak „poselství“, které nám chtěla po sobě zanechat: Je nutné stavět Boha ve svém životě na první místo,

jedině takto bude náš život naplněn. I toto je jedna z rad, kterou nám tu Tonička po sobě zanechala. Na konci obřadu pronesl za jilemnickou farnost řeč místní emeritní děkan P. Václav Zemanec, za mládež Jenda Lukeš a za rodinu Toniččin synovec Honza Vrátný. Jménem Toničky jsme byli pozváni na hostinu do nedalekého Eurestu, kde nás

kromě občerstvení čekalo také promítání fotografií z Toniččina života. Lidí, které s Toničkou pojilo nějaké pouto, či s ní prožili různé situace, je zřejmě bezpočet, přesto se s námi někteří o svoje zkušenosti podělili. Z jejich vyprávění bylo jasné, že všude, kam Tonička přišla, hlásala Kristovo evangelium - ať už to bylo ve vězení, v Janských Lázních u postižených, či mezi úplně obyčejnými lidmi ve svém okolí. Na Toničku prostě nelze zapomenout a díky její smrti máme v nebi jistě mocnou přimluvkyni. Toničko, díky!

- Tereza Pourová -

Druhá část rozhovoru z „kamenolomu Páně“!

V minulém čísle občasníku Vavřineček jsme otiskli první část rozhovoru s litoměřickým biskupem Janem Baxantem, který jsem dělal pro ekumenickou stránku www.christnet.cz. Mnozí jste pana biskupa mohli vidět na vlastní oči v Příchovicích v sobotu 13. června na oslavách příchovické Křížovatky, nebo v srpnu na pouti v Bozkově, také byl v Loukově apod. Jezdí kolem nás jak kolem horké kaše, a tak by byla škoda ho „nedopoznat“ v našem rozhovoru. Je to veselý, optimistický zbožný muž. Bohu díky za něj! Zde druhá část rozhovoru:

Litoměřická diecéze se dlouho modlila za nového pastýře... 4. října 2008, v den svátku sv. Františka z Assisi, bylo ve Vatikánu a na litoměřickém biskupství oznámeno jméno nového biskupa – Mons. Jan Baxant, generální vikář českobudějovické diecéze, kterého jmenoval papež Benedikt XVI.

Biskupské svěcení přijal nový biskup Jan v sobotu 22. listopadu 2008 v 10 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Hlavním světitelem byl Miloslav kardinál Vlček a spolusvětiteli apoštolský nuncius v České republice Mons. Diego Causero a českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour OFMCap.

A teď přejdeme – možná – na jednodušší, odpočinkovější otázky.

Čím jste chtěl být jako malý? Stavitelem.

Na co jste si nejraději jako malý hrál? Nebo jaká byla Vaše nejoblíbenější hračka?

Rád jsem si maloval, resp. půdorysně načrtával různé podoby měst. Hraček jsem moc neměl a vůbec nevím, jestli jsem nějakou nejoblíbenější hračku měl.

Mohl byste nám říci něco o Vašich sourozencích? Jak jste si s nimi rozuměl? Kolikátý jste v pořadí?

Rozuměl jsem si s nimi a rozumím stále, Bohu díky, výborně. Jsem v pořadí čtvrtý, takže jsem ty starší musel poslouchat, ale mnoho mně toho, pokud si pamatuji, nenařizovali. Po mně na svět přišli ještě dva další sourozenci a těm jsem, žel, až mnoho nařizoval já. Chudáci, poslouchali mě na slovo...

Kdy jste se poprvé zamyslel nad tím, že byste mohl být knězem?

Těsně před maturitou. Hlásil jsem se na ČVUT na stavební fakultu a byl jsem přijat, ale pak se to všechno zvrátilo. Po maturitě a prázdn-

nasnídali a v 7.30 vyrazili na cestu, na kterou nám ještě pan farář požeňal. Cesta rychle utíkala, zpívali jsme mariánské písně, modlili se, hráli hry a vše jsme prožívali v radosti. Před 16. hodinou jsme dorazili na Horu Matky Boží. Utábořili se a Vavřineček šel zkoušet na koncert, který byl v 19 hodin v kostele. Ve 21.30 byl v kostele se všemi mladými, kteří dorazili z celé královéhradecké diecéze, slaven večerní program - modlitební vigilie s modlitbou večerních chval, která vyvrcholila adorací se svátostným požeňáním.

- Lída Nosková -

VE ZKRATCE:

Koncert Vavřineček aneb opět doma

Označení tohoto koncertu – opět doma – bylo celkem výstižné. Jelikož jsme od našeho posledního koncertu v Jilemnici doprovázeli různé akce, např. v Loukově, Nové Pace, Vrchlabí, Teplicích, Hradci Králové či Dvoře Králové, tak jsme cítili svoji „občanskou povinnost“ udělat také něco v naší domovské farnosti. Jsem moc rád, že se podařilo 27. června uspořádat další koncert naší spolkové kapely Vavřineček v Jilemnici. Díky všem za účast a za podporu, byl to opět krásný zážitek.

Prázdninové putování s p. Mazurou – Lipno 2009

Díky tradiční iniciativě a meze neznající obětavosti pana faráře Mazury (v současné době působí ve farnosti Ústí n. Labem - Střekov) jsme mohli spolu s ním a dalšími 84 mladými prožít několik dní žitého křesťanského společenství. Tentokrát se dva autobusy ČSAD Semily vydaly směr Lipno. Kromě poznávání Šumavy jsme absolvovali i výlet do míst spojených s životní cestou současného papeže Benedikta XVI. (Markt am Inn, Traunstein). Nezapomenutelným zážitkem jistě byl výjezd lanovkami na Dachstein, kde byla možnost přenocování, celonoční adorace a prostě „nasátí“ tamní kouzelné atmosféry...ach to ticho...

Svatba Lidušky a Štěpána, teď už Váلكových

Ach ta láska nebeská! S těmi svatbami se nějak roztrnul pytel. Tentokrát to „odnesl“ náš dlouholetý spolčák Štěpán (ale že to schytl náramně – Lída je panenka jak lusk).

(dokončení na následující straně)

taky ráno uznal, že se počasí vskutku vyvedlo – každé ráno jsme se probudili do krásného slunečného dne. It's fine. K snídani jsme zjistili, že toho moc nemáme – spíš většinou sušenky. Také abych nezapomněl na ranní zážitek, když jsem zjistil, že je záchod zavřený, tak jsem šel naproti přes silničku do lesa ve své zimní čepici, v které jsem spal, aby mi na hlavu netáhlo. Zrovna tam projížděl nějaký cyklista a ten při pohledu na mě prohlásil: „V čepici, no to je vůl!“, no tak jsem si jen pomyslel „Inu středočeský kraj“ a šel dokonat to, kam jsem razil. Po snídani a hygieně jsme začali balit – tentokrát důkladně, ne jako předtím, že se

všechno naházelo do aut bez ladu a skladu. Poté odjel Ondra a Martin a my se samozřejmě vrhli na Uno. Po prozvonění šoférů jsme se rychle nalodili a vyzvedli je na protějším břehu. Jeli jsme už jen jeden jez, a to na singla. V Čerčanech jsme vymyli a naložili lodě.

15.05 - odjezd a předání tří lodí.

15.27 – definitivní odjezd a rozdělení aut – naše jelo přímo do Jilemnice, kdežto Martin jel ještě přes Kutnou Horu vrátit zbývající loď.

18.00 příjezd do Jilemnice.

Vše proběhlo v pořádku, nikomu se nic vážného nestalo a počasí se vskutku vyvedlo. Díky Bohu za to!

- Lukáš Hrubý -

Diecézní pout' na hoře Matky Boží u Králík

putovali v 18 hodin a za sebou jsme měli cca 26 km. „Vesmírný tým“ nás přivítal a pozval na večeři. Den jsme společně ukončili modlitbou nešpor a šli jsme načerpat sílu spánkem na druhý den.

Ráno 13. srpna nás přijel navštívit kaplan pro mládež vikariátu Jilemnice P. Paclík a společně jsme v kostele sv. Matouše slavili mši svatou. V 10 hodin jsme se vydali na další cestu směrem do Rokytnice v Orlických horách. Tento den jsme ušli cca 27 km. Večer ještě byla v místním kostele adorace a svátostné pozhánání. Přespávali jsme v základní škole v Rokytnici.

Den 14. srpna jsme zahájili ranní mši svatou v 5.45 hodin v rokytnickém kostele. Poté jsme se ve školní jídelně

Nastal den 12. srpna 2009 a několik mladých z jilemnického vikariátu vyrazilo vlakem na náhodské nádraží. Zde jsme se setkali se zástupci náhodského a trutnovského vikariátu a společně započali své pěší putování do Králík.

Okolo 9. hodiny jsme vyrazili směrem Vesmír (Diecézní centrum života mládeže v Deštném v Orlických horách). V předpovědi počasí jsme se moc nevyznali. Bude – nebude pršet? Zmokneme – nezмокneme? Nakonec opravdu nepršelo a počasí nám přálo. Tento i následující dny jsme zahájili meditací a slovem na den. Cestou nás posilovala modlitba růžence a modlitba korunky Božího milosrdenství se sestrou Doubravkou a sestrou Pavlou ze Dvora Králové. Na Vesmír jsme při-

činách jsem nastoupil na fakultu jinou. Budova této fakulty je shodou náhod nyní na stejném náměstí, na kterém teď bydlím i já.

Kdy jste se definitivně rozhodl pro studium na tehdejší bohoslovecké fakultě?

Jak jsem naznačil výše.

Jaké to je vracet se do svého studentského města jako biskup?

Je to krásné, ale někdy mě popadne melancholie. Stýská se mi po lidech, kteří tu žili a měli mě rádi. Proto často chodím i na místní hřbitov, abych tam našel alespoň jejich hroby.

Tančujete, nebo tančil jste rád?

Do tanečních jsem se svými spolužáky z průmyslovky chodil velmi rád. Bydleli jsme na internátě v pražské Haštalské ulici a taneční kurzy byly v Obecním domě. Bylo to hezké, ale je to všechno pryč. Daleká historie.

„Moderní techniku obhajuji.“

Jak si rozumíte s počítačem a internetem? Jaký máte názor na tuto moderní techniku?

Domnívám se, že jsem stále počítačovým a internetovým diletantem. Přesto je to můj každodenní nutný pomocník. A mám jej rád kvůli tomu, že pomáhá člověku komunikovat. Tuto moderní techniku obhajuji.

Máte rád nějaký sport? (Aktivně a pasivně?)

V mém věku? Jedině pasivně. Jsem příznivcem dobrého fotbalu a lehké atletiky, zvláště, když v TV vidím někoho z mých známých sportovců. Pokud se dá nazvat chůze v přírodě aktivním sportem, pak ten miluji.

Vzpomínáte si na nějaký vtipný zážitek již nyní z biskupské služby? Mohl byste se o něj s námi podělit?

Vzpomínám si na první biskupskou mši sv., při které se jedno dítě při donášení obětí darů svalilo na zem a přitom předvedlo takový dětský malý kotrmelec. A jakoby nic, zase ve stoje odešlo do lavice v katedrále. To bylo vtipné i roztočilé.

Otče biskupe, jak vypadá Váš běžný den, denní program?

Začíná v půl páté a končí kolem dvaadvacáté. Program je povětšinou složen ze setkání s kněžími, nejbližšími spolupracovníky, dalšími návštěvami, studiem, homiletickou přípravou a samozřejmě modlitbou. V terénu diecéze pak jsou zase jen a jen, a to je to krásné, setkání s lidmi

„Zatím mě baví všechno.“

při bohoslužbách a pak po nich při besedách.

Co Vás jako biskupa ve Vaší službě baví nejvíce a co nejméně?

Nejvíce mě baví odpovídat na otázky zvědavých lidí. Nedělám si legraci. Je tomu tak, protože mě těší, že lidi o něco mají zájem. Kdyby se neptali, nemají zájem a mne by to trápilo.

Co mě nebaví? Jsem trochu v rozpacích, ale zatím mě baví všechno.

A teď jedna speciální otázka na závěr: Co rád jíte a pijete?

Váhám, zda-li mám teď odpovědět, protože jsem při mém nástupu do Litoměřic někde řekl, že miluji růže a dobří lidé mi je teď všude dávají. Tyto ušlechtilé dobrodince velice lituji. Vždyť růže je značně drahá květina!

Jen pod podmínkou, že to, drazí čitatelé těchto řádků neprozradíte, svěřuji se Vám z toho, že mám rád campari s pomerančovým džusem a z jídel spaghetti ala carbonara. Mám však všechno rád, co nám v rezidenci na stůl s takovou pečlivostí a láskou připraví a podají naše „Štěpánky“.

Tak teď jste mě dostal a musím Vám položit ještě jednu otázku, ale teď už opravdu poslední. Kdo jsou prosím „Štěpánky“?

„Štěpánky“ jsou sestry o. biskupa Pavla, které jsou zde k naší veliké radosti.

Milý otče biskupe, děkujeme, že jste si na nás našel čas. Přejeme Vám úsměv na tváři, Krista v srdci a dobré lidi a spolupracovníky kolem sebe.

Ať se Vám daří být tím správným nástrojem – biskupem – v Jeho rukách, kterého tato diecéze potřebuje!

- Jenda Lukeš -

Vavříneček přeje otci biskupovi k jeho „jmeninám“ - rok od jmenování litoměřickým biskupem - vše nejlepší, hlavně hodně Božího požehnání k tomu, aby byl zdravý, měl dost sil, radosti a nadšení do služby!

Biskup královéhradecký v Jilemnici aneb jilemnický vikariát je všude

Na neděli 16. srpna 2009 připadla jilemnická pouť a k velké radosti snad všech tuto slavnost obohatil svoji přítomností **Mons. Dominik Duka OP**, biskup královéhradecký - otec náš, slunce naše jasné. Hned na začátku mše svatě potěšil náš vikariát:

„Jilemnice je sice nejsevernější vikariát, ale živost je zde veliká. Ať je jakákoliv diecézní akce, tak lidé z této oblasti na těchto akcích nikdy nechybí. Včera na diecézní pouti na Hoře Matky Boží u Králík jsem se setkal se zde přítomnými ministranty a s mladými ze sboru Vavříneček.“

Kázání bylo velice poutavé a dotkl se mnoha zajímavých myšlenek, např. se zabýval otázkou ekonomické krize: „Jeden můj přítel z Německa napsal, že

mnohé ženy řeší ekonomickou krizi tím, že jdou na mateřskou dovolenou...“ Otec biskup nejen toto tvrzení vyvrátil, ale potěšil jistě velký zástup přítomných matek, když řekl, že mateřská dovolená není žádná dovolená!! Rozhořčil se nad tím jak je tato terminologie špatně posazená. Zároveň se zastal politiků, že ti za ekonomickou krizi nemohou.

Beseda aneb bude mít Jilemnice kaplana?

Po krásné mši svatě následovala pestrá beseda. Škoda jen, že se naplněný kostel skoro úplně vyprázdnil. Zbylo nás asi pouze 30-40. Ze začátku jsem se pana biskupa zeptal na to,

drobně rozřízla koleno, Martin jí to stáhnul náplastí a poté jsme vyrazili na cestu. Jeli jsme a jeli a jeli... Kemp, do kterého jsme chtěli jet byl dále od vody, tak jsme jeli dále a zastavili se u cedule „Hotel Čihák, stanování zdarma“ - opravdu jediný, co se zde platilo bylo 20 Kč za sprchu a jinak vše gratis. Večer jsme tu zašli na večeři. Nutno podotknout, že se jednalo o večeři vskutku monstrózní. Dali jsme si pivo (od světlého přes řezané až po černé vše za dvacku) a točenou limonádu (půllitr za 10,- Kč). Poté jsme chvíli hráli Uno a již se začlo nosit jídlo - dvojité guláše, dvojité moravští vrabci a řízky s hranolkami. Po této várci jsme začali přemýšlet o dalších chodech. Ptali jsme se, do kolika vařej (bylo asi osm hodin večer) - přišla se s náma dohodnout samotná kuchařka - říkali jsme, že bychom chtěli tři řízky s hranolkami asi za hodinu, když jsme o tom už chvíli mluvili, tak se Vláďa zeptal svým kouzelným: „A v kolik by to teda bylo??“. Takže se objednaly 4

druhý leze z gati. Pak jsme se opět nechali unést proudem hry Uno. A poté se začlo na stůl nosit - nebyly to 4 řízky s hranolkami, jak jsme si objednali, nýbrž velký talíř hranolek s oblohou a druhý talíř s osmi řízkami. Pustili jsme se do toho, byl to boj lýtý, ale vyhráli jsme - veškeré jídlo padlo. A skvěle jsme se u toho bavili. Nutno dodat, že místní už tak velice sympatická obsluha a zároveň majitelé v jednom si nás úplně získali, neb za celý tento chod jsme zaplatili pouze 150 Kč. Poté jsme začli hrát na kytaru a zpívat, což se velice líbilo panu vrchnímu/šéfovi/majiteli v jedné osobě (mě si zcela získal svými dlouhými šedivými vlasy svázanými vzadu, do kterých si vždy zapíchl propisku). Jídlo, pití, zpěv - inu total pohoda. Občas nás přišla navštívit místní kočka (s rolničkou na krku), ale když zjistila, že se od nás žádného jídlo nedoloudí, tak nás zase rychle opustila. Jednu chvíli nás všechny šokoval Vláďa, a to když po zdi lezla sršeň a on ji najednou holou rukou praštil - po akci se ukázalo, že v té ruce měl podtácek, ale toho si nikdo z nás nevšiml. Hraní jsme zakončili tím, že přišel pan šéf a zahrál nám (velice pěkně) Rosu na kolejkách a my k tomu zpívali. Pod širákem jsme tentokrát nezůstali sami s Vláďou, přidala se k nám ještě Zdiša. Oproti tomu, jak předchozí večery padaly hvězdy, dneska jsem viděl jen jedinou.

Sázava 21.8.2009 - den šestý - den poslední (Hvězdonice - Čerčany, cca 6 km)

řízky s hranolkami na čtvrt na deset. Za chvíli se přišla paní zeptat, zda máme ještě nějaké přání a my odvětili, že nikoliv, ale Vláďa coby nedůvěřivý Tomáš se ještě zeptal: „A tamto teda platí??“ (myšleno tím ty řízky), načež se mu dostalo odpovědi, že paní doma už jako malou učili, že první slovo platí a

val... Taky tu letěla docela rychle za sebou 4 dopravní letadla docela nízko – takže nejspíš z Ruzyně, nj. není nad spaní pod širákem!

Hlod dne: Když jsme šli na Šternberk, tak říkám, že jestli tam bude drahý vstupný, tak jdu místo toho na Kácov a Vláška se ptá: „To je taky hrad??“ Odpovídám: „Jo, jo, za 18 do púllitru...“.

Sázava 19.8.2009 – den čtvrtý (Rataje – Sázava, cca 12 km)

V noci jsem se jednu chvíli probudil na mokré holé trávě, neb mě Vláška vystrčil z alumatky. Ráno se tu držel vcelku dlouho stín, ale ten přeci jen časem ustoupil, takže na nás a hlavně na mokré stany vysvitlo sluníčko. Posnídali jsme a usoudili, že dnešní den bude na pohodu, neb se jede jen něco okolo deseti kilometrů. Také slovo dalo slovo a z toho vzniklo, že dnešní den budou dělat zadáky holky. Takto jsme někdo projel celou trasu, jiní jen část. Já jsem jel ráno chvíli singla – no na jezu jsem se samozřejmě cvaknul. Tento jez sjeli také originálním způsobem – a to po boku – sestry Lukešovy, ale ustály to bez nějakých následků podoby koupání nebo tak. Do následujícího kempu jsme dorazili již okolo čtvrté hodiny. Postavili jsme stany a k obědu jsme si tentokrát dali francouzskou polévku a poté konzervy – někdo chalupářský guláš a někdo španělského ptáčka. Nutno také podotknout, že po kempech se vzájemně „pronásledujeme“ s vodáckou skupinou nosící na tričkách nápis Plavoucí a symbol pavouka – je jich asi 40 a tento kemp byl třetí ze čtyř, kde se s nimi potkáváme. S Ondrou a Vláškou jsme po obědě vyrazili na nákup a poté jsme již všichni vyrazili na prohlídku města Sázavy – Sázavského kláštera a poté se stavěli v jedné pizzerii. A jelikož zde čepovali Plzeň, což není zrovna nejlevnější pivo a byly to podmírčky,

tak nám Ondra všem nechal dočepovat. Poté, co jsme dopili a dojedli pizzy, jsme šli do kempu, tam jsme ještě docela dlouho hráli Uno a poté se nachýlil již čas spánku.

Hlod dne: Večer před spaním: Vláška: „Martine, Lukáš strašně chrápe, to se nevyspíme.“ Martin další den ráno:

„Lukáš usnul a to bylo jen takový pochrupování, pak zabral Vláška a to bylo hrozný!“

Sázava 20.8.2009 – den pátý (Sázava – Hvězdonice, cca 16 km)

Tuto noc jsme s Vláškou strávili ve stanu, neb to byl kemp vcelku plný. Jelikož tu byl rybníček s kachnami, tak mě ani nepřekvapilo, když se hned vedle stanu v noci ozvalo: „Gágá gágá.“ Při snídani se Vláška zas ukázal jakožto opravdu šťastný muž, podařilo se mu převrhnout kelimek mléka. No má to tak někdo pech. Kemp se postupně vyprázdnil a my tradičně za společnosti Una čekali na příjezd Ondry a Káti. Poté jsme sjeli jez v Sázavě – vypadal docela drsně, ale nakonec byl vcelku v poho. Zvládli jsme to všichni – jen všichni kluci kromě Martina na něm vypadli ze sedátek a sedli si na dno lodi. Poté ještě kluci šli pomoci jedné lodi, která se v jezu šprajkla, zde také Zdiša špatně stoupla a odřela si a

odkud vůbec pochází. Dále se lidé zajímali, jaký má názor na překlad Jeruzalémské bible, jestli by si Jilemnice nezasloužila kaplana, co říká na moderní muziku v kostele, co by poradil věřícím lidem, kteří jsou nezaměstnaní, jakého kandidáta vidí jako nejlepšího na nového pražského arcibiskupa apod.

Otec biskup Dominik pochází z Hradce Králové, proto mu asi vůbec nevádí, že nyní v Hradci žije a je i určitě rád - k městu má citový vztah. Na otázku, jestli přemýšlel nad tím, že by Jilemnice mohla mít kaplana, odpověděl: „Abych vám řekl pravdu, nepřemýšlel.“ Řekl, že na starosti to má generální vikář Mons. Tomáš Holub, od něž vím, že v semináři se nyní moc mužů nenachází, takže blízká naděje na kaplana není. Mons. Duka nás však potěšil, že do roku 1989 byli v naší diecézi 2/3 kněží důchodového věku, kdežto nyní jenom 1/3. Tedy situace je poměrně dobrá a všichni dobře víme,

že z pěti českých diecézí se říká o naší, že je na tom nejlépe.

A co moderní hudba v kostele?

Na otázku, co říká na moderní hudbu v kostele, odpověděl velice pěkně, nekriticky, chápavě, ač vím, že jako starší člověk by to mohl zkritizovat. Jenom řekl zajímavou myšlenku, že je třeba, aby se na této půdě více profesionálně pracovalo. Ohledně kandidátů na nového pražského arcibiskupa, vyslovil další překvapivou myšlenku, že by tam rád viděl člověka kolem 35 let, který by mohl vést církve do budoucnosti dalších 35 let.

Prozradil nám ale také, že Římu se tato myšlenka moc nezdá. Sám o sobě řekl, že je už člověk starší, který nemá tak velký rozhled, vyrůstal za jiného režimu apod., proto si zvolil mladého generálního vikáře, který mu pomáhá vést diecézi a více rozumí a chápe již zmiňované 2/3 kněží. (Mně to osobně velice potěšilo, že dává důvěru mladým...) Potvrdil však, že média všude rozhlašují jako kandidáty jeho, biskupa Baxanta, arcibiskupa Graubnera a další, ale také prohlásil, že jsou to jenom média... Jak to dopadne, udivíme na podzim.

Diskuze trvala snad hodinu a půl a ani panu biskupovi ani nám se nechtělo končit...

Jsem rád, že mnozí nyní neznají svého biskupa jenom z portrétu, ale že se s ním setkali osobně a že byl i ochoten nám mnohé věci říct a zodpovědět.

- Jenda Lukeš -

V pátek 25. září 2009 oslavil své krásné životní výročí otec František Mráz. Přejeme mu od Pána vše potřebné k jeho službě, aby se mu u nás líbilo, našel ochotné pomocníky a aby mu Pán dával hodně zdraví, síly, nadšení a radosti!

Farní den v Horních Štěpanicích

Díky milému pozvání rodiny Krausových jsme mohli neděli 14. června 2009 prožít ještě trochu slavnostněji. Hned ráno jsme se vydali do Horních Štěpanic na mši svatou. U kostelíku nás jako první uvítalo přeplněné parkoviště, a tak jsme se už připravovali na dlouhé stání pod kůrem, ne-li venku. Naštěstí první lavice nezklamaly. Jako téměř v každém kostele zely prázdností. Proto jsme neváhali a tato privilegovaná místa obsadili. A nelitovali jsme. Hned v úvodu jsme si mohli prohlédnout exotický ornát s papoušky, který P. Jiří Šlégr dostal na své misijní cestě. Jelikož je Jiří Šlégr ředitelem Papežských misijních děl v ČR, tak ani v kázání zmínka o misiích nechyběla. Na konci kázání nám dal dá-

rek. Jako 12 izraelských kmenů postavilo oltář z 12 kamenů, tak i každá rodina — každý kmen — dostala jeden kámen. Na tento symbolický oltář jsme měli napsat, co bychom mohli udělat pro dobro rodiny a farnosti. Tak jsme zvědavě, jak naše farnosti za ten rok ožijí.

Po mši následoval eucharistický průvod ke čtyřem oltářům rozmístěným po okolí. Sbor zplna hrdla zpíval, družičky sypaly kvítí, jak nejlépe dokázaly, a my se zbožně modlili. Ale ke čtvrtému oltáři jsme už nedošli, protože jsme museli jít zvučit. Navíc vůně guláše a palačinek působila jako magnet.

A jak to tedy na farním dnu vypadalo? Pivo teklo proudem, kofola trochu menším, hudba hrála, slunce svítilo, lidé si vesele povídali, tancovalo se, stoly se pod jídlem prohýbaly. Vyprávění o misiích bylo tak zajímavé, že lidem opět vyhládklo, a tak se znovu jedlo a pilo. Hudba se opět rozezněla — tentokrát bylo Peřimovské kvarteto vystřídáno naším společením. A nejen hudba hrála, i děti si hrály. Mnoho soutěží a her si pro ně připravila Anežka s Kristýnou.

Všem pořadatelům patří velký dík! A na závěr dobrá zpráva. Skupina Vavřineček se nemusí obávat zániku! Bubeníkovi Martinovi, klavíristovi Lukášovi i kytaristovi Vítkovi už totiž v této farnosti vyrůstají noví nástupci. - **Maruška Lukešová** -

S á z a v a 2 0 0 9 — z Lukášova deníku...

Sázava 16.8.2009

Dnes jsme vyjeli na Sázavu. Dvěma auty. Já jsem jel autem z Jilemnice — naše auto čítalo tyto lidi: Ondra, Maruška H./V., Vláďa a já. Druhé auto vyjelo ze Semil a byli v něm Martin Malík, Káťa Š. a Zdiša s Mácou. Z Jilemnice jsme vyjeli okolo půl čtvrté. Postupně jsme nabrali lodě od Martinových kamarádů a od něho samotného. Tři lodě jsme dali na káru a jednu na střešku Ondrova auta. Okolo sedmé večer jsme přijeli do kempu Horka na Sázavě, navečeřeli se a poté hráli hru Citadella. Já jsem samozřejmě vyhrál. Pomodlili jsme se nešpory a

šli pomalu spát — my s Vláďou pod širák, kde jsme ještě asi do půl jedny kecali. Bylo to gut.

Sázava 17.8.2009 — den druhý (Horka — Kácov, cca 20 km)

Ráno byl oficiální budíček v půl deváté, leč již o hodinu dříve byli všichni vzhůru. K snídani byla vánočka. Po snídani jsme začli balit věci, aby mohla auta (Ondra a Káťa) odjet na místo, kam máme večer dojet. A Maruška ušpinila karimatku o kouli (poznámka Ondry). Ondra tam totiž nemá kryt (poznámka Marušky). Poté náš zbytek, co na místě zůstal, se byl

projet nad jezem, pro nás začátečníky to byl první ostrý trénink na vodě. Mně to docela šlo snad. („No docela i jo“ — poznámka Zdiši). Poté jsme ještě chvíli čekali na šoféry, až jsme se dočkali. Vyzazili jsme na vodu. Jeli a jeli a jeli a byla to pohoda. Jednou jsme se na chvíli vyměnili — já jel s Vláďou a Máca se Zdišou, ale následky byly fatální — s Vláďou jsme se udělali 4x na asi 20 metrech. Fakt skvělý. A hlavně docela v hloubce. Sotva jsme dojeli a postavili stany, tak přišla bouřka. Poté jsme se začli připravovat na večeri a po večeri jsme se rozhodli jít do města (Kácov). Obhlédli jsme obchod s potravinami, abychom věděli, kde příští ráno nakoupit něco k snědku, a stavěli se v hospůdce a tam hráli Uno, dávali si pivo, kofolu, bramboráky a utopence. Do kempu jsme přišli asi v půl jedenáctý. Když jsme šli spát, přišly bouřky ze všech stran a začalo lejt. Takže dobrou noc!

Sázava 18.8.2009 — den třetí (Kácov — Rataje, cca 18 km)

Vstávali jsme asi v půl osmé, ale já se Zdišou a Mácou jsme byli již předtím nakupovat. K+O opět odvezli auta a my zatím hráli Uno. V kempu, kde jsme byli také asi došlo k nějaké krádeži neb se to tu hemžilo pár policajty. Vyzazili jsme na cestu a vše v poho. Stavěli jsme se na Sternberku (zde byla natáčena Arabella). Dále cesta také ubíhala v pohodě plná vodáckého: „Ahoj!“, a také olejů. Po příjezdu do kempu jsme postavili stany a povečeřeli — kofolka s masem z konzervy — docela dobrý, no co docela, vlastně dobrý to bylo. Po večeri jsme hráli na kytaru a zpívali. S Vláďou jsme šli spát opět pod širák. Dneska jsme ale již moc dlouho nekecali, občas jsme prohodili pár slov, ale interval se zmenšoval a zmenšoval.